

Cu pielea pusă în țepușele unui „binom” în șase colțuri...

Cezar Adonis
Mihalache

Dar de ce să defilăm doar sub colțurile unui binom?... De ce să nu atârnăm pielea asta a țării, deja atât de tăbăcită, de trei, patru piroane?... Ba, mai bine o punem direct pe rozeta în șase colțuri... O agățăm de acolo de unde se prinde, nu harta țării în cui, ci tot mai evident mîzga aproape pelagră a unei kabale cu mumii pe post de artefacte ale vechimii, și tragem de ea... Că vorba aia, nu ne-am împiedicat noi trei decenii de o necesară lustrație, putem să-i dăm acum, oficial, exact opusul ei... Cu descoperire de „trese”, „stele” sau „șorțuri” ale feluritelor conjuncturi masonice reziduale nepotismului din lustrația neîmpunsă în piept cu pumnul libertății din '89... Și avem și justificarea... Starea de conflict din jurul nostru... Nu contează că poate nu o să mai fie război la granițe când vom alege noi personajul pentru actoria de la Cotroceni, ci doar o continuă șicanare euro-atlantică (pe resurse și materii prime, pe posibilități, putințe și obiceiuri)... Vom avea „dreptul” de a defila cu binomul în colțuri suplimentate... Continuăm cu „tresele” pe zona de guvernare, executivă la propriu, lustruim „stelele”, și nu numai, pe părțile legislativ-judecătorești, dar și pe instituțiile „de reprezentare”... Pentru că, acolo urmează următoarea defec(t)are a unei lustrații, nu doar neînfăptuite la timpul ei, ci a uneia care și-a vîrât în carnea țării și degetele un-suroase de poftă ale cioclilor autohtoni dar și ghearele acaparatoare ale veneticilor...

Putem continua dară cu un „militar” în fruntea guvernului... Eventual cu unul mai isteț... Nu foarte-foarte, căci istețimea nu prea stă la masa „bucatelor” de împărțea cu obediența, dar măcar unul care să știe să rostească mai mult de o rafală monosilabică... Iar în compensarea colțului militar al binomului, punem unul din servicii și la cel prezidențial, „de reprezentare”... Unul în mod oficial... Că i-au găsit și scuza... Că ăsta de o să plece din fruntea SRI e prea tânăr să se pensioneze... Iar „ei” nu se pensionează niciodată, nu?!...

Și avem în fața ochilor curajul nebun al sistemului de a ieși atât de frontal cu „foști” lucrători puși, nici măcar strecurați, în locurile esențiale... Iar dacă „binomul”, fie el și „binom între binoame”, înghesuite între șase colțuri, se manifesta astfel și când țara era jefuită, eram departe... Dar, mereu, „stelele”, „tresele” și „șorțurile” au fost dedicate, nu bunei cunoașteri și formări a societății, cu foști șefi de servicii, ori altceva, puși în locuri de profesorat și chiar mentorat pentru formarea țării („să ne luminăm poporul dacă vrem să fim liberi”, nu?, chiar dacă o să o facem la lumina lumânării de pe coliva așezată la loc de precisă „cinstire” pe pielea aia întinsă a țării), ci propriilor interese...

Dar unde este societatea civilă?... Aia de contre a orice?... Că nu avem decât pe cea a părților de binom... Sau asta era de fapt societatea noastră „civilă”?... Iar spuma de bale era pusă doar să stingă acțiunile a priori caduce ale entuziasmului puținei prese și societăți civile independente, necontrolate, neplătite de către stat...

În orice țară, ieșirea la rampă a șefului serviciului de informații cu un discurs, nu „cam politic”, ci de-a dreptul de afișare a unei perspective de lider politic pe o parte a eșichierului, ar fi fost sancționată... Pentru că un fost șef al oricărui astfel de serviciu secret nu are ce să caute acolo!... Iar când „răspândacii” și „trolii” de partid s-au activat cu aplauze la scenă deschisă și încurajarea transformării discursului în platformă de candidat la președinția țării, lucrurile trebuiau să explodeze... Dar vedem doar politicieni și acoperiți de presă care laudă perspectiva... Aceea de a „livra” oficial Cotrocenii către o parte a binomului, totul în deplină înțelegere cu partea cealaltă și în acord tacit cu restul de structuri din steaua aia în șase colțuri...

De aceea, nimeni nu arată cu degetul spre codul lucrătorului din serviciile secrete... Spre asumarea neimplicării politice după părăsirea funcțiilor... Și a neamestecării în mersul și rostul societății, nu doar predictibilă, ci de-a dreptul realizabilă ca fiind una a folosirii informațiilor la care a avut acces... Era deja prea

mult să vedem foști lucrători din servicii pe post de păpușari cu mecanisme de tras sfori prin ONG-uri, firme și alte felurite structuri „comerciale”... Era total în lacrimile și cuvintele... Denergulă pentru că totul acum mă trezesc cu ochii mustea a făcături pe osuare uscați și gura seacă. Parcă de speculați, șantaje și toate lacrimile s-au plâns, informații abuziv utilizate în toate cuvintele au fost strigate, interes personal și de clică... șoptite, scrise. Am trăit un pic O manipulare cu informații de bucurie, dar mai multă culese anterior din societatea tristețe acum 14 ani, în du- „civilă”, social-politică... minica jubileului. Mi s-a părut

Da, am putea găsi un frumos până la lacrimi orașul aspect bun în eventuala mea Cernăuți în acea prezență a unui fost șef de duminică de 8 octombrie serviciu secret la cărma 2008, când s-au împlinit și s-țării... Faptul că funcția au sărbătorit 600 de ani de la prezidențială ar putea deveni data intrării sale în istorie. I-a cea a unui jucător având în fost părinte și naș domnitorul fișet dosare despre toți Țării Moldovei Alexandru cel acoperiții din politică... Dar Bun și ne picura un dram de asta vrem?... Mai ales că, bucurie chiar dacă numele îi oricât ar deschide un astfel suna altfel (în transcripție de președinte „fișetele”, politi- ucraineană) pe copia priviciei acoperiți nu or să se legiului acordat negustorilor retragă de bună voie... Că, din Lvov, în care găsim prima pe fond, rămâne țara fără atestare a orașului Cernăuți. politicieni... Iar binomul Răsunați atunci voci din fără „lucrători”... Și atunci, partea comunității românești acceptăm această mizerie de că, mai mult decât oricine, cti-a ne întoarce în vremurile în torul orașului merită un monu-care sistemul juca dur pe ment în centrul Cernăuțiului. mâna de poker cu dosare Și chiar au fost auzite până la prin societatea noastră?... Kiev, unde printre figurile de Poate că ar fi, pe de altă primă mărime se afla pare, și o necesară în- cernăuțeanul Arseni lațeniuk. dreptare pentru serviciile se- Ideea românilor a prins viață, crete... Care ar putea da numai cu o „mică” deosebire. „viață” sutelor de note inform- Monumentul a fost instalat nu ative livrate celor în drept să în centru și nu părintelui le aplice, dar care le-au igno- orașului Alexandru cel Bun, ci rat pentru alte jocuri... Ar fi împăratului cuceritor Franz acel moment în care servi-ci- Joseph, un personaj istoric ile, chiar și printr-o extensie a adorat în vestul Ucrainei. unui braț, poate chiar salva- Așadar, la Cernăuți, din tor, a hidrei de putere, ar inițiativa politicianului Arseni aplica recomandările din lațeniuk, în 2009 a fost notele respective... dezvelit un monument al su-

Dar, să veranului austriac. recunoaștem... Știm felul în O statuie similară a care am mătrășit, „în formă fost ridicată și în regiunea continuată” chiar, posibilitățile Transcarpatică, împăratul reale... Și știm spre ce ne va Franz Joseph fiind venerat ca îndrepta, de fapt, această reformator democrat, care le-a înțelegere a binomului pe dat galițienilor autonomie, funcția, acum de dreptul la învățământ în limba reprezentare a statului (prin maternă și la religie (a egalat funcția prezidențială) cu în drepturi biserica uniată cu aceea a executivului cea romano-catolică). Franz („guvernării”), dar și restul de Josepf stă fercheș la Cernăuți, colțuri puse, de la justiție și nici un vânt rece nu-l străbate, media, până la ultimul „cătun” indiferent de unde bat vânturile. Alexandru cel Bun a rămas cu o scurtă stradă ce poartă numele Oleksandr Dobryi și cu placa instalată, în preajma Anului Nou 2005, de Societatea „Golgota” din

- Cernăuți, condusă la acel moment de Octavian Bivolaru. Placa din marmură neagră cu efigia Domnitorului are următoarea inscripție: „Strada poartă numele Domnitorului

Cernăuțiul meu de dincolo de lacrimi...

Maria
Toacă

Moldovei Alexandru cel Bun, în actul oficial din cancelaria căruia, emis la 8 octombrie 1408, se menționează prima atestare documentară a orașului Cernăuți”, același text fiind înscris și în ucraineană. Astfel, s-a făcut un gest de a-l scoate pe voievodul moldav din anonim și uitare. De fapt, „uitarea” se referă numai la români, căci ceilalți habar nu aveau și nici astăzi n-au mare nevoie să știe cine a întemeiat cetatea de la răscrucea vestitelor drumuri comerciale și a înălțat zid de apărare în fața năvălitorilor străini.

Au trecut 14 ani de la faimoasa marcă a jubileului, ziua când orașul mi-a reapărut frumos până la lacrimi, deși așternute pe hârtie sentimentele îmi erau mai rigide. Scriam atunci într-o cronică a sărbătorii: „Împăcat cu destinul său, Cernăuțiul și-a sărbătorit jubileul în bună parte refăcut temeinic, reînnoit și împodobit ca o fată mare, iar pe alocuri fardat ca o femeie bătrână, la care dacă privești de aproape te apucă groaza”.

Acum ne apucă groaza nu numai pe alocuri, căci și multe din „lucrările temeinice” n-au fost decât un fard. Și ce bucurii ne-au mai rămas nouă, dacă a fost scos din Piața Centrală panoul cu copia privilegiului lui Alexandru cel Bun, care mărturisește atestarea documentară a orașului. A stat frumos acolo din 2008, de la aniversarea a 600 de ani a orașului. De-acum nu se mai este. Nici nu putem deschide gura a neîncuviințare, pentru că nu e momentul potrivit, așa cum foarte inoportună a fost și înaintarea listei cu numele de personalități românești care merită să fie atribuite unor străzi, în contextul derusificării toponimice a orașului. Oricât ar părea de cinic, dar chiar m-am simțit mai bine în ultimii doi ani, când din cauza pandemiei Ziua Cernăuțiului a decurs cu mai puține manifestări pompoase.

Ioan Talpeș recidivează...

Ion
Coja

Am dat iar peste domnul Ioan Talpeș, la aceeași TV Realitatea Plus, zilele trecute, și am urmărit o bună parte din emisiune. Nu pot trece cu vederea afirmațiile făcute de persoana care a ocupat timp de șase ani funcția de director al Serviciului de Informații Externe, funcție care îl pune în contact cu toate acțiunile anti-românești priticite în străinătate. Șef al spionajului și al contra-spionajului românesc! Funcție mai importantă decât majoritatea ministerelor din guvern. Eu, ca persoană preocupată de fenomenul numit „anti-românism”, sunt foarte atent la aparițiile publice ale domnului Ioan Talpeș, dornic să aflu cât mai multe de pe frontul combaterii instituționalizate a anti-românismului.

Prima remarcă pe care aș face-o se referă la prestația TV a domnului Talpeș, constant anti-românească, propagând un defetism total cu privire la șansele României de a depăși situația grea în care se află, situație pe care numitul Talpeș o consemnează cu un soi de satisfacție, a celui care a prevăzut că se va ajunge la această situație. S-ar zice că a și avertizat în deșert, dar nu a fost luat în seamă. Cam asta transmite prin cuvinte și mai ales prin mimică domnul TALPEȘ. Veritabil curs de actorie pentru începători.

L-am auzit spunând că „nu mai avem țară” (sau ceva asemănător), pe motiv că o bună parte din teritoriul României a fost înstrăinat unor investitori străini! Greșeală pe care alții, Turcia și Bulgaria, de pildă, nu au făcut-o! Ne spune Talpeș! Păi domnule înalt funcționar al statului român, aflat în fruntea sistemului de apărare a Țării față de agresiunea discretă, mascată, a unor entități externe, erați în funcție atunci când guvernării noastre au decis să scoată la vânzare pământul Țării! La emisiunea în care v-ați dat iarăși mare sculă a înțelegerii marii politici i-ați lăudat pe vechii politicieni români care secole de-a rândul s-au ținut strâns de această regulă: pământul nu se vinde străinilor! Nu era oare cazul ca de la înălțimea funcției pe care o dețineți la acea dată să interveniți la Ion Iliescu și să-l opriți

atunci când a venit în fața Parlamentului cu propunerea de a modifica legea pentru a le da străinilor acces liber la proprietatea funciară?! Ca istoric măcar, dacă nu ca bun cunoscător al dorinței unor străini de a se face stăpâni pe teritoriul României, s-ar fi convenit să interveniți pentru a curma din fașă asemenea idee legislativă! Erați cel mai potrivit să interveniți energic pe lângă patronul Iliescu și să-i dați peste mână!

Nota bene: de ani de zile îl acuz pe Emil Constantinescu că este autorul acestei măsuri sinonimă cu trădarea de țară: vânzarea pământului către investitorii străini! Dar trebuie să precizez că Ion Iliescu este cel care a încercat primul să introducă această modificare legislativă în 1995, când la dreapta sa se afla ca sfetnic de taină numitul Ioan Talpeș! Ce sfat i-ai dat, domnule, tovarășului Ion Iliescu?! Căci nu e de crezut că Ion Iliescu nu ți-a cerut părerea, poate chiar consimțământul?! Propunerea lui Ion Iliescu a fost preluată de parlamentarii PSD-ului de atunci și au venit cu ea în Parlament!

Erau de acord cu această ticăloșie și PD (partidul lui Petre Roman), și UDMR, și PNȚCD, și întreg PSD. N-am fost eu, Ion Coja, de acord! Și am organizat opoziția patrioților din Parlament. Mi s-au alăturat colegii din PDAR, cei din PUNR, din PRM, din PSM (Adrian Păunescu și colegii lui), precum și o parte din PSD, în frunte cu Gheorghe Dumitrașcu și alți patrioți din PSD. Alții din PSD au susținut mai departe inițiativa lui Ion Iliescu. A lui Ion Iliescu și a numitului Ioan Talpeș!...

La vot, cu o diferență mică, propunerea ticăloasă a căzut! După venirea la Cotroceni a lui Emil Constantinescu s-a reluat inițiativa prezidențială și s-a schimbat legea! După voia celor care l-au presat de Ion Iliescu. Unde erați domnule Ioan Talpeș?! Încă erați ce ați fost degeaba vreme de șase ani!

La emisiunea cu pricina individul s-a lăudat că a refuzat oferta lui Emil Constantinescu de a rămâne în funcția de director al SIE. Și i se pare că gestul său a fost un gest corect, al unui om de onoare: fusese numit de Ion Iliescu în acea funcție, Ion Iliescu nu mai era la Cotroceni, corect era să se retragă și el!... Un calcul ab-

solut laș, dacă nu chiar imbecil! În funcția respectivă un om serios rămâne mai departe în post dacă este nevoie de el. Schimbă el câțiva președinți, iar el rămâne neclintit în funcție pentru a-și valorifica experiența și strategia pe termen lung! Dacă a avut așa ceva! Deci, individule, dacă ai refuzat invitația noului președinte asta dovedește că nu aveai ce căuta în funcția pe care ai deservit-o 6 ani! Nu erai potrivit s-o ocupi! Cine știe câte prostii ai mai făcut, neștiute de noi! Noroc cu emisiunile în care apari și în care te dai singur de gol!

Cum a făcut-o atunci când, enumerând greșelile făcute de români după 1990, a comentat cu lux de amănunte oportunitatea de a avea România relații privilegiate cu China. China era deja pe val în 1990 și de atunci mereu! China era în căutarea unui partener de încredere în Europa care să-i servească ca punct de sprijin în Occident! Ioan Talpeș după 1990 era în postura cea mai potrivită ca să-și dea seama de emergența colosală a Chinei și de faptul că pentru China noi eram țara cu care ar fi colaborat în primul rând! China avea datorii de recunoștință față de România, față de Nicolae Ceaușescu! O bună parte dintre liderii politici chinezi fuseseră studenți în România, vorbeau bine românește și păstraseră amintiri frumoase din anii petrecuți în România! Nu-ți trebuia multă minte ca să apreciezi că relația noastră cu China putea fi decisivă pentru viitorul României! De ce Ioan Talpeș nu și-a dat seama de asta? Și abia acum, după ani de zile, comentează cu superioritate greșeala făcută de guvernării noastre la începutul anilor 1990, când le-am întors spatelul chinezilor?!

În acei ani am avut ocazia să stau de vorbă cu conducerea IMGB, marea uzină din sudul Capitalei. IMGB încă mai funcționa, cu comenzi mai puține, dar funcționa! Mi-au povestit, ca unui senator ce eram la acea dată, supărarea lor: primiseră comandă din partea Chinei să facă turbine pentru hidrocentralele din China, comandă care le acoperea producția pe următorii 20 de ani! Aveau viitorul asigurat! Dar s-a opus tovarășul Ion Iliescu! A considerat că nu se cade să colaborăm prea strâns cu China, o „țară comunistă”!... Ai fost de

Ai participat direct la producerea acestor neajunsuri, eșecuri, rateuri, aberații, trădări etc.

Ne mai căinează Ioan Talpeș pe amărății de noi că nu avem bănci românești! Practic, nicio bancă din România nu este românească!... Practic, nu MAI este românească! Au fost câteva, în frunte cu Dacia Felix și Banca Religioilor, bănci puternice, menite să sprijine întreprinzătorii români în procesul de privatizare, dar au fost toate falimentate în urma unui sabotaj extern, al unor persoane și entități de care trebuia să se ocupe Ioan Talpeș, ca director al SIE. Să le identifice cu ce intenții acționează în România și să le împiedice să-și facă de cap! A mișcat vreun deget jupânul Talpeș în apărarea băncilor românești, a capitalului românesc?

Știu bine că la SIE au sosit informații esențiale din Israel privind matrapzîfcurile puse la cale de numitul Moses Rozen. Numitul primise sarcini precise să se ocupe de desființarea/falimentarea băncilor românești! Existența acestor bănci contravenea ideologiei economice talmudiste și trebuiau puse pe butuci, iar obraznicii de români care se visaseră mari bancheri să fie aspru sancționați, cu ani grei de detenție, dacă se poate! Și s-a putut!... Am aflat eu de această activitate a rabinului roșu, este exclus ca numitul Talpeș să nu fi primit mult mai multe informații decât mine. Cum a reacționat directorul SIE în apărarea capitalului bancar autohton?

Și o ultimă întrebare pentru același neica nimeni care s-a complăcut 6 ani de zile într-o funcție căreia nu i-a făcut față: ce rol a avut Ioan Talpeș în mascarada de la alegerile prezidențiale din 1996, când în culisele puterii, la Cotroceni, s-a decis alegerea lui Emil Constantinescu indiferent de rezultatul de la urne! N-a contat! Cine a fost cu ideea ca Emil Constantinescu să fie desemnat câștigător al alegerilor fără să aibă majoritatea voturilor?!

acord cu această decizie criminală, mare sfetnic Ioan Talpeș?! Căci nu te cred dacă vei spune că nu ai știut de această ofertă a Chinei! Și de multe altele!

Se pare însă că sinofobia lui Iliescu avea altă cauză, nu politică, ci personală: se zice că China îl sfătuiseră pe Nicolae Ceaușescu să rezolve situația pe care avea din pricina spionului rus aflat la sînul său, junele și carismaticul intrigant Ion Iliescu! Circula înainte de 1990 zvonul că chinezii se oferiseră să rezolve ei cazul, lichidându-l fizic pe trădător!... O fi adevărată povestea asta? Sigur este adevărată povestea de la IMGB! Așadar, printre tembelii care au decis să nu avem de-a face cu China, alături de Ion Iliescu trebuie inventariat și numitul Ioan Talpeș! Cel care azi se arată supărat pe pierderea oportunității de a fi partenerii preferați ai Chinei în Europa. Este printre cei mai vinovați de această greșeală pe care n-o puteai face decât dintr-un singur motiv: lipsa aderenței la interesul național românesc! Nu te doare, domnule IOAN TALPEȘ, de nevoile acestui neam! Ți se vede pe față satisfacția cu care comentezi necazurile noastre!

Războiul „înstelaților” ...

Cristian Ardeleanu

Un bun prieten mi-a trimis declarația „Țarului” de la Kremlin de la ceremonia de semnare a acordurilor privind admiterea celor două republici și a celor două regiuni în Federația Rusă. Este o declarație prin care acesta a dat șah cu mat cu tot contestatarilor lui. Sau, cum bine a punctat un alt foarte bun prieten, este o declarație de război anticolonială. Ce ar mai fi de spus?!... Că războiul declanșat de Rusia nu este o confruntare cu Ucraina, ci aceasta din urmă are doar rolul de țară „proxy”, pe care l-au confirmat și unii oficiali și reprezentanți mass-media americani. Aceștia au afirmat că este preferabil, și mai ieftin, să se ducă războiul cu Rusia prin intermediari de tip Ucraina și „lideri” precum acest Zelensky. Pentru că, dacă ar fi fost un război doar între Rusia și Ucraina s-ar fi terminat mult mai repede. Tocmai pentru că este un război al Rusiei cu SUA va ține mult, este o încleștare a unor blocuri geopolitice sau, mai degrabă, geoeconomice, pentru că, despre politică și doctrine nu se mai poate vorbi în interiorul blocului euroatlantic, dar nici al BRIXU-lui sau lumea „B” cum este el definit în cercurile americane și occidentale. Asta în condițiile în care lumea „A” este lumea euroatlantică în

frunte cu imperiul american, acolo unde suntem și noi, doar ca niște simpli viețuitori, sau, de ce nu... supuși. Așadar, este o încleștare geoeconomică, acesta fiind și motivul pentru care războiul va ține destul de mult, până când se vor reașeza pozițiile, cadrele.

De consemnat că, într-o parte, se fac pași productivi, și aici mă refer la apropierea dintre Rusia, China, India, Pakistan, Turcia, Iran, Africa de Sud, plus alte câteva țări din America de Sud, precum și fostele republici sovietice Azerbaidjan, Kazahstan, Tadjikistan, Turkmenistan și Uzbekistan, iar, pe de cealaltă parte, în lumea euroatlantică, în special cea europeană, asistăm la o criză, chiar dacă ea a fost indusă. Astfel, putem afirma că în ceea ce ne privește pe noi europenii, bilanțul este negativ, deoarece viața noastră pe fond de război s-a înrăutățit într-un mod considerabil, chiar s-a declasat. Am ajuns să ne facem probleme reale când ne facem calculul banilor, pentru fiecare familie cu privire la plata facturilor, a plinului la mașină.

Iar perspectiva este destul de sumbră... nu-ți mai poți programa nimic, nu mai poți calcula nimic, totul trebuie să fie foarte riguros și atent făcut, mai ales că „băiețiiăștia deștepți” care ne conduc au și o scuză la îndemână... Putin e de vina. Iar asta este o jignire și un

afront adus în special oamenilor inteligenți, respectiv oamenilor informați. Pentru că un om inteligent se informează și știe de unde să se informeze corect. Din păcate, nu mai există o majoritate oamenii bine informați sau inteligenți; lumea a decăzut. Dar ei pot, la rândul lor să influențeze în bine pe cei mai puțin bine informați. Marea greșală a liderilor politici euroatlantici este că subapreciază potențialul intelectualilor sau a oamenilor bine informați atunci când aceștia își pun în gând ceva. Nu îți pot cenzura gândirea! Și slava Domnului că încă avem mijloacele de exprimare, mult restrânse sau restricționate de autorități, dar ideile încă mai pot erupe.

Revenind la război, cred că războiul va dura atâta timp cât SUA vor avea interes să dureze (ex. prin livrarea de armament și echipament militar) sau până când SUA, Rusia și alți mari jucători vor ajunge la un consens. Foarte important ar fi și calculul pragmatic al americanilor și europenilor. Sau mai bine spus al americanilor, căci al europenilor nu prea există! Din păcate, o parte din bătrânul continent european, în special partea vestică va fi învinsă acestui „de-al patrulea război mondial”. Spun asta pentru că al treilea război mondial a fost așa cum consideră mulți specialiști – Războiul Rece, care s-a încheiat cu victoria

capitaliștilor, a blocului capitalist în 1989, finalizat în 1991 cu destrămarea URSS.

Doar că, între timp, și capitalismul clasic și-a cam trăit traiul și mâncat mălaiul, pentru că a fost pervertit. El a fost înlocuit treptat de corporatism, decizia „democratică” fiind înlocuită prin tot felul de decizii obscure și dictatoriale cu privire la modul cum se iau deciziile la vârful Uniunii Europene, a Comisiei Europene, a Parlamentului European. Acolo unde armata de 12.000 de funcționari decide ce se întâmplă în cadrul Uniunii și nu aleșii, europarlamentarii care sunt acolo mai mult de formă și să încaseze beneficiile și salariile grase. Iar această democrație difuză care s-a tot aplatizat, și care vine la pachet cu pierderea libertății de expresie, această „democrație” va fi învinsă. Asta în timp ce țările care prosperă azi sunt cele lipsite de democrație.

În aceste condiții, care ar fi soluția? Din păcate soluția ar fi fost să știm să ne apărăm democrația. Priviți ce se întâmplă bunăoară în SUA cam de 20 de ani încoace. Priviți cum a decăzut America! Priviți cum a sărăcit lumea! Priviți cum libertatea de expresie nu mai există! Priviți cum suntem mințiți, cenzurați și manipulați zi de zi! Unde autonomia și suveranitatea națională nu prea mai există! Unde resursele noastre nu mai sunt ale noas-

tre! Or, ce ne facem cu acest model ipocrit democratic în care drepturile și libertățile ne-au fost anulate de „apostolii adevărului”? În condițiile în care România este condusă azi prin procură, există o singură cale, o singură șansă de tip geopolitic. Una pe care din păcate nimeni nu o joacă...neutralitatea însoțită de suveranitate. Doar așa ne putem recăpăta prosperitatea și liniștea! Și, ca să aduc un argument solid în această privință, vă aduc o informație ce ține de securitatea noastră energetică. Gigantul OMW produce un megawat la prețul de 50 roni, cost de producție – produs din gaz românesc. Și vinde tot un megawat cu 2400 roni. Pe vremea deja regretatului Ceaușescu (?) asta se numea subminarea economiei naționale și se pedepsea în consecință... Oare ce pedeapsă ar merita Popescu – acest Ciomu al energiei românești?!

30 de ani de la candidatura lui Mircea Druc la Președinția României...

Viorel Patrichi

Câți își mai amintesc de acel episod? Probabil puțini. Și mai puțini pricep semnificația dramatică a momentului: „unu din Basarabia” candidează la Președinția României! Turbau rușii și ucrainenii prin zările lor: Ce caută Mircea Druc la Președinția României? Fără să vrea, aceștia înțelegeau mai mult, decât românii mei din București. Un politician din „Republica Moldova” candidează la președinția României. Deci se poate. Prin urmare, locuitorii din „Republica Moldova” chiar sunt români, nu cum spun rușii și ucrainenii. Imperialii nu admiteau un asemenea comportament naționalist din partea unui „maldavan” de dincolo de Prut. Aceeași mentalitate aveau și conservele bolșevice de la București. Cele mai triviale reacții de respingere le-au avut oamenii lui Ion Iliescu. Ei l-au dat în judecată că nu are ce căuta... Lipeam afișe cu portretul lui Mircea Druc

prin București. Aveam o scară telescopică și urcam portretul candidatului nostru la trei-patru metri pe stâlpi fiindcă ne copleșeau celelalte partide: Bătrâna Deșcă era tuflită imediat peste afișul nostru, dar nu se mai puteau zgăibăra așa de sus. Ne-au fugărit țiganii lui Iliescu pe Ștefan cel Mare, care vegheau ca afișele Frontului Salvării Naționale să rămână intacte. Până la urmă, ne-au prins polițiștii și ne-au dus la Școala 50, unde ne-au fript câte o amendă la fiecare când au aflat că punem afișe pentru Partidul Reîntregirii Naționale (Partidul Național al Reîntregirii). „Aaaa! Voi erați? Buletinu!...” Probabil că am fost singurii amendați în cei 30 de ani de demență în tranziția spre nicăieri.

Eram jurnalist, dar făceam sondaje verbale cu oamenii pe stradă. Nu le scoteam din burtă ca majoritatea. Toți – cu Ion Iliescu! Români originari din Cernăuți, din Herța, din toată Basarabia îmi spuneau că votează cu... Ion Iliescu, deși comuniștii și-au bătut joc de ei, le-au

falsificat până și buletinele de identitate. „E bun Mircea Druc, e mai bun ca alții, dar e de dincolo. Să mai aștepte, să-l vedem mai bine...”, mi-a spus un general de armată, nu-i mai dau numele.

Poate că poveștile din războiul de la Cotu Donului, evocate de tata, un țăran cu trei clase – primul meu profesor adevărat de istorie, poate o anume structură bio-psihică emoțional comună, poate o anume formă similară de interiorizare a istoriei naționale m-au determinat să mă apropiu de acest om pe care îl consider și azi cel mai onest politician din tot spațiul de etnogeneză a românilor. (Ca să fii naționalist, trebuie să ai simțul sferei... cu el te naști sau nu...). De aceea, l-au și marginalizat... Emil Constantinescu i-a conferit Ordinul „Steaua României” mancurtului Petru Lucinski, cel mai sinistru propagandist contra culturii române din Basarabia.

Și am văzut rezultatele votului din 27 septembrie și 16 octombrie 1992:

pe primul loc, Ion Iliescu! Ne întorceam de bună voie (?) cu gâtul în lațul bolșevicilor. „Am votat toată noaptea până am făcut scurtă la mâini cu Ion Iliescu”, mi-a zis șeful unei circumscripții electorale din Vaslui. „Duduiau sobele când am băgat buletinele de vot în ele”, mi-a spus o femeie de serviciu de la Școala 50 din București. Și cu toate acestea, după primul scrutin, Emil Constantinescu era primul pe București, ca număr de voturi, urmat de Mircea Druc și apoi venea Ion Iliescu.

Dau mai la vale fragmente dintr-o carte de memorii a lui Mircea Druc, despre acea perioadă, carte ce va să vină. „Ziarul „Tineretul Liber”, din 1 octombrie 1992: „Deși românii cetățenie română de la Președinția și Parlamentul României pentru a participa la vot, nu au fost onorați nici măcar cu un răspuns formal. Frica de Kremlin e încă reală la București și rezultatele acestor alegeri îndepărtează și mai mult unirea românilor. „Ai văzut,

bă, i-a mâncat basarabeianul pe toți aseară la televizor. E mai deștept decât toți” – striga cineva într-o stație de troleibuz. „O fi, mă, da e deștept pentru el. Noi n-avem nevoie de așa ceva”- i-a răspuns interlocutorul. Mircea Druc, onest, direct și fără șanse este considerat de unii, pe nedrept, iepurașul lui Iliescu sau al lui Constantinescu...”, spune acum Mircea Druc despre acea perioadă. Nu „Tineretul Liber” scria. Eu scriam! Ulterior, „un nume greu” de-acolo mi-a făcut raport la SRI că aș fi „agent KGB”.

Vai de steaua noastră de rătăciți!...

Precum o ciungă în pleata de pleabă a țării: rezidenți ai deciziilor altora...

Cezar Adonis
Mihalache

Nici sub norii de război, pandemia nu dispare... Ea doar se transformă... În alte mecanisme de spoliere, sărăcire și devalizare a unei națiuni... A națiunii economice, pentru că aceasta este singura care mai interesează... Averele acesteia, resursele și circuitele de materii prime din întregul ei... Nu starea în sine a corpului ei... Nu cea a membrilor ei, care, aidoma precedentei pandemii, nu vor conta... Și care vor deveni doar rezidenți ai deciziilor guvernărilor... Nu ai țării lor... Nu ai resurselor lor... Nu ai binelui, confortului și plus valorii ce ar putea să-i ajute în depășirea greutăților... Și nu, nu se vor relua punctual achizițiile trecute... Doar mecanismul de aplicare... Și, ici-colo, poate câte o „motivație” pentru cei ce vor cuteza a întreba... Dacă va mai rămâne vreun petic de hârtie de drepturi pe care să ne scriem întrebările cu răspuns oricum știut, standardizat, normat după directivele UE și Nato... Și

scoase din centrifuga înjosirii și auto-umilinței noastre pentru alții...

Vestea ar fi excepțională... Dacă ar fi pentru noi... România a reușit să-și asigure o excepțională capacitate de stocare a gazului pentru iarnă... Nu pentru iarna ei, însă... Ci, previzibil, pentru a altora... Cu un nivel cu mult peste obligațiile asumate de alte țări, am asigurat umplerea rezervoarelor de gaz cu minimul stabilit de Europa... Aici se va găsi strategia de „achiziționări” din precedenta pandemie, ca mecanism de imitație a matrapazlăcurilor, și cu eficiență mult mai mare, cel puțin la nivelul aplicării fără întrebări venite „din decor”! Din decor”, acolo unde am fost „nișati”, nu pe marginea drumului, nu prin șanțurile prin care galopează Europa, ci într-o mărginire defrișată de orice putință de exprimare...

Imitația mecanic anismului pandemic de achiziții a dat dară rezultate... Am cumpărat cel mai scump gaz din istoria țării noastre... Sigur, pentru a asigura respectarea calendarului de sifonare (pardon, „umplere”), a rezer-

voarelor... A rezervoarelor noastre, dar ca rezerve pentru alții... Dar am atins cota impusă de Europa... Procentul de gaz cerut de alții, nu cel stabilit de specialiștii noștri pentru asigurarea nevoilor noastre în iarnă... Pentru că nu noi contăm... Și, așa cum zeci de ani munții noștri aur purtat-au, în vreme ce noi ne duceam sărăcia „din poartă-n poartă”, la fel va fi și acum... Cu fundul pe rezervoarele de gaz, vom clănțâni de frig prin case, prin școli, prin instituții...

Și nu îndrăznește nimeni a porni o anchetă vizând prețul la care ne-am umplut rezervoarele de gaz, practic cel mai scump cost din istorie... Și nici măcar nu am făcut-o cu gaz din producția internă (și asta „a noastră”, pentru alții...), dar măcar să fi beneficiat și PIB-ul țării de mecanismul de achiziție, nu?!... Am plătit altora importul a ceea ce aveam... Dar am umplut rezervoarele... Or, acum ar trebui pusă întrebarea direct în fața tribunalelor... Pentru cine?... Pentru noi sau, cu noi ținuți în frig și umilință, pentru alții?...

Atâtea și atâtea infracțiuni împotriva noastră

că ar trebui înființate instanțe pe spețe... Din care, cea mai mică, acum, ca dimensiune, ar fi hoția instituțională și de clică din timpul pandemiei... A acelor achiziții care acum semănă a ciungă în părul unei plebe batjocorite... Cu „izolete” la preț de case, cu ventilatoare ce s-au „ventilat” în neant înainte de a vedea măcar cotorul cutiilor lor, cu seruri peste seruri inutile, milioane de doze expirate... Cu toate cele ce vor însuma un măruntș pe lângă costurile de acum a asigurării trecerii iernii... A iernii altora...

Și vom avea și justificările necesare arderii gazului nostru în casele altora... Felul de a plăti cumva nivelul de securitate „asigurat” de UE și Nato prin îndesarea de trupe la noi în țară... Căci, cum altfel să onorăm efortul Belgiei ori Franței de a deplasa forțe militare la noi?... La noi pe post de cucuvea într-un lan de cucuruz, pentru alții poate ca forțe de acțiune... Și să nu ne fie de mirare dacă, în plin frig, vom privi cum gazul nostru arde în căminele altora... Cu un export intermediat poate chiar printr-o piață virtuală pentru bancruta-comision către

țările lovite în infrastructura de război, de război...

Un tablou care, pentru cei ce am trecut prin momentul astral al curajului de a ne fi avântat „spre moarte pentru a fi liberi”, pare de-a dreptul ilar... Căci, acum, doar vom îngheța... Și vom tăcea... De frică, din lașitate sau pentru că oricum nu ne mai pasă... Iar o țară înghețată bocnă și la nivel de mentalitate, se va felia mai ușor către alții... Numărăm ultimele bănci românești disipate în trocuri pentru a nu a mai avea nici măcar nume neaoșe... Privim către celebre firme de medicamente și plante autohtone ce sunt achiziționate de furnizorii străini de „biociduri” chimico-ucigașe... Și agreăm peste ființa noastră instituții și foruri prin care românii sunt conduși de tot felul de soiuri de neam-străin, de la drepturile de autor, ajunse pe mână unor „macaronari”, la cele de arbitraj pe cartonașe de greci afoni în ale fotbalului...

Cruciada împotriva Bisericii Ortodoxe Române...

Cristian
Ardeleanu

Cine este și mai ales ce reprezintă Biserica Ortodoxă Română? Biserica Ortodoxă este alcătuită din clerul ortodox împreună cu noi, toți credincioșii, care avem această credință ortodoxă indiferent unde trăim. Afirm cu tărie că felul nostru de a fi creștini ortodoxi, da, soliditate acestei Biserici, care a dăinuit și va dăinui dincolo de mizeriile și porcăriile pe care ni le toarnă zilele astea în cap, și care vizează, de fapt, nu dreptatea, nu moralitatea, ci distrugerea ultimei bariere, a ultimului bastion pe care se apără în prezent Neamul Românesc. Pentru că armata este a NATO, economia este a Germaniei sau UE, iar politica este a unei sume de impostori de care nici nu mai are rost să vorbim. Așadar, se are în vedere zdruncinarea credibilității BOR, printr-un atac malefic orchestrat, cu atât mai mult cu cât singurul element – factor românesc care în mod specific românesc afirmă adevăruri universale a rămas Biserica Ortodoxă Română.

Fac un apel către

toți patrioții români de a apăra și susține BOR, deoarece prin aceasta susținem cu precădere existența Națiunii Române. Vreau de asemenea să remarc o altă mare nedreptate, care încalcă drepturile fundamentale ale omului, și anume campania de discreditare și distrugere a IPS Teodosie Arhiepiscopul Dobrogei. S-a încercat să fie distrus cu covidul, cu vaccinarea, cu războiul din Ucraina... se încearcă tot timpul. De ce? Pentru că acest om nu se îndoiaie, așa cum foarte frumos enunță Ion Gavrilă Ogoranu în cartea sa „Brazilii se frâng, dar nu se îndoiaie”. Suntem „avertizați” că o să apară tot felul de filme incriminatorii. Nu știu! Am văzut la viața mea atâtea filme contrafăcute încât unul în plus sau în minus nu mai contează.

Ce filme, ce poze să-mi dea mie acești indivizi, care sunt cine? Unii niște infractori dovediți care au devenit peste noapte agenți ai moralei în societatea românească. Mai ales că falsul călugăr este un escroc dovedit! El fiind de mai multe ori reținut pentru acte de excrocherie... de tot felul de găinării! Adică,

acum eu trebuie să cred în orice filmuleț ce îmi arată aștia, în condițiile tehnologiei de azi, care poate înscena absolut totul. De asemenea, este foarte interesant, ori de câte ori este un scandal, o chestiune în care este atacată BOR, numele lui IPS Teodosie apare. Nu poate, domnule, să lipsească! În plus, de multe ori în multe scandaluri este implicat și IPS Calinic, Arhiepiscopul Argesului, deoarece nici acesta nu este un om care să se plece, să se îndoiaie. Capii Bisericii Ortodoxe care sunt într-adevăr fermi pe poziție în apărarea creștinilor, a credincioșilor... aceia sunt în permanentă vizați de niște indivizi, care ei înșiși ar trebui să intre în atenția instituțiilor statului, care, chipurile, apară Constituția și identitatea națională a poporului român. Pentru că, cine atacă Biserica, atacă sufletul poporului român!

Observăm liniile de atac... justiția, presa, diferitele servicii aflate în slujba statului paralel și a factorilor externi. Mă întreb dacă cei care sprijină și coordonează aceste atacuri nu se gândesc că există și o judecată care-i va ajunge... că va fi în lumea de apoi

sau în lumea de azi, ea va fi! De remarcat că toate aceste atacuri sunt periodice, ele vin ca la o comandă, iar în ultima vreme s-au întesit. De exemplu, „scandalul” icoanelor în școli sau numeroasele critici aduse Catedralei Mântuirii Neamului. Decizia finală este clar Biserica Ortodoxă! Cu atât mai mult cu cât observ că la noi în țară atacurile îndreptate împotriva Bisericii Catolice sau Reformate sau Unitariene, Calvine și care vor mai fi ele lipsesc cu desăvârșire. Nu că îmi doresc așa ceva. Doamne ferește! Dar acolo preoții sau pastorii nu sunt „băgați în ședință” de către autorități sau de vreo publicație sau de servicii – acestea din urmă sunt cele care dețin „titlul de autor” a multor asemenea dosare incriminatorie, prin departamentul lor de manipulare – dezinformare. Și care atacă vana poporului român – vana ortodoxă!

La o analiză mai atentă putem să ne dăm seama că BOR este atacată direcționat din zona serviciilor (poate și a rezerviștilor) cu scopul de a o destabiliza, dar foarte important și de a valida LGBT-ismul în societatea românească. Este

bine cunoscuta poziția BOR în favoarea susținerii familiei creștine tradiționale, precum și criticile îndreptate împotriva derapajelor „curcubeilor” de tot felul. În plus, deranjează, mai ales la Bruxelles și Washington, poziția și direcția suveranistă a BOR, suveranismul fiind dușmanul de moarte a globalismului neomarxist și ateu. Pentru diriguitorii noștri de afară, România, această „țară de popi” este vândută doar la nivel politic, nu și religios. Lupta care este dusa acum este aceea împotriva Ortodoxiei, care reprezintă 80 la sută din populația țării. În plus, BOR a rămas singura instituție centralizată care poate influența societatea mai mult decât sistemul de învățământ. Globaliștii împreună cu masonii europeni se grăbesc să limiteze influența Ortodoxiei, așa cum au limitat de-a lungul timpului influența Catolicismului. Iar arma tradițională într-o astfel de luptă rămâne calomnia!